

Τριώδιον Κατανυκτικόν

Ἕνα Πνευματικὸ Ταξίδι
πρὸς τὸ Τέλος τοῦ παλαιοῦ
καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Νέου

■ Περίοδος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: † Κυριακὴ Σταυροπροσκυνήσεως

Πρόγευση τοῦ Πάσχα*

Τὸ ἔμβλημα τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ
πάνω στὴν ὁδὺν καὶ στὸν θάνατο

Τὴν σημερινὴ Κυριακὴ, ποὺ σηματοδοτεῖ τὸ μέσον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὸ μέσον τῆς πορείας μας πρὸς τὸ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Τίμιον Σταυρό.

Ὁ Σταυρὸς ἐμφανίζεται ἔτσι μέσα στὴν περίοδο τῆς νηστείας ὡς μία πρόγευση, μπορούμε νὰ ποῦμε, τοῦ Πάσχα. **Διότι**, Σταυρὸς δὲν σημαίνει μόνο ὁδὺν καὶ θάνατος, ἀλλὰ ἀντιθέτως: **προπάντων νίκη ἐπὶ τῆς ὁδύνης καὶ τοῦ θανάτου.**

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, πῆρα ἓνα γράμμα ἀπὸ κάποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ γνωστοποιοῦσε, ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό, ἐπειδὴ, ἔγραφε, ὁ Χριστιανισμὸς μιλάει συνέχεια γιὰ δοκιμασίες, γιὰ θάνατο καὶ δάκρυα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀναζητοῦσε κάτι πιὸ χαρούμενο, πιὸ εἰρηνικό.

Ὅχι, δὲν εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς αὐτὸς ποὺ ἔφερε τὴν ὁδὺν καὶ τὸν θάνατο στὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ ἔκανε ἡ ἁμαρτία. **Ὁ** πόνος καὶ ὁ θάνατος εἶναι συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς. **Αὐτὸ** ποὺ μᾶς ἔφερε ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ἀντίθετο, εἶναι **ἡ νίκη κατὰ τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου.** **Ἀ**σφαλῶς, δὲν τὰ κατάργησε ἅμεσα· ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ τὰ νικήσει ἀντιστρέφοντας τὸ νόημά τους· ἀπὸ σημεῖα χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους, ἀπὸ πηγὴ ἀντιθέσεως καὶ μίσους, τὰ κατέστησε σημεῖα ἀγάπης πρὸς τὸν Πατέρα καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς Του.

Τὴν στιγμή ἐκείνη εἰσήγαγε στὸν πόνο καὶ στὸν θάνατο τὸ σπέρμα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ σπέρμα αὐτὸ ποὺ θὰ τὰ κατέστρεφε καὶ θὰ ἔκανε νὰ θριαμβεύσει ὀριστικὰ ἡ Αἰώνια Ζωή.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως πρέπει νὰ θεωροῦμε τὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι πιά ἀπλῶς ὄργανο μαρτυρίου, καὶ οἱ μεγάλοι ἀγιογράφοι προσπαθοῦσαν πάντα νὰ διακρίνεται – μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἴδια τὴν ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ – τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ Εἰρήνη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἤδη παρόντα στὸν Σταυρό.

Αὐτοὶ οἱ σταυροί, ποὺ βλέπουμε στὶς διασταυρώσεις τῶν δρόμων μας, ποὺ βρίσκουμε σὲ μερικὲς περιοχὲς στὴν γωνία κάθε ἀγροκτήματος, αὐτοὺς ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴν ὁδὸν καὶ στὸν θάνατο.

Ἀλλὰ καὶ στὴν ζωὴ μας, τὶς δικές μας βασανιστικὲς ταλαιπωρίες, τὶς δικές μας δοκιμασίες, ἂν μπορούμε νὰ τὶς ζοῦμε μέσα στὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, τότε γίνονται καὶ αὐτὲς ὄργανα νίκης. Ὅταν διαβάσουμε στοὺς Βίους τῶν Ἀγίων τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέστησαν, βλέπουμε πόσο τὸ πνεῦμα τοὺς δὲν ἦταν καθόλου καταθλιπτικό, ἀλλὰ ἀντιθέτως πόσο ζοῦσαν ἤδη, μέσα ἀπὸ τὴν δοκιμασία τοὺς τὴν ἴδια, τὴν νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου, τὸν θρίαμβο αὐτὸ ποὺ γιορτάζουμε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Καί, ἂν διαβάζοντας τοὺς Βίους ὀρισμένων Ὁσίων, ἐκπλησσομάστε καὶ ἴσως τρομάζουμε μὲ τὶς κακουχίες ποὺ ἐπέβαλαν στὸν ἑαυτό τους, ἃς γνωρίζουμε, ὅτι δὲν ἦταν κάποια νοσηρὴ ἔλξη πρὸς τὸν πόνο ποὺ τοὺς ὀδηγοῦσε, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο· μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριο, ἀντιλαμβάνονταν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν παρουσία τῆς νικηφόρου ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀγάπης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θριαμβεύσει πάνω στὴν ὁδὸν καὶ τὸν θάνατο. Ἀντιλαμβάνονταν, ὅτι ὁ πόνος θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ξεριζώσουν τὸν ἐγωϊσμό τους, αὐτὸν τὸν ἐγωϊσμό ποὺ ἐστιάζει πάντα στὸν ἑαυτό μας, ποὺ μᾶς ψιθυρίζει, ὅτι εἴμαστε τὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Ὁ πόνος θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ στραφοῦν ἐντελῶς πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς τους.

Ἔτσι πρέπει νὰ βιώνουμε τὶς ἀναπόφευκτες δοκιμασίες μας, τὶς ὁποῖες ὅπωςδήποτε θὰ συναντήσουμε στὴν ἐπίγεια ζωὴ μας. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχουμε ζωντανὴ πίστη στὴν νίκη τοῦ Χριστοῦ. Νὰ στηριζόμαστε σ' αὐτὴν τὴν πίστη, νὰ ξέρουμε νὰ μετατρέπουμε ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὶς δοκιμασίες μας σὲ ὄργανα νίκης, νὰ τὶς μεταμορφώνουμε ἤδη μὲ τὴν ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν νικηφόρα δύναμη τῆς Ἀναστάσεως. Τότε θὰ εἴμαστε ὄντως Χριστιανοί, μὲ ὅλη τὴν δύναμη ποὺ κρύβει ἡ λέξη. Τότε θὰ εἴμαστε ὄντως παιδιά τοῦ οὐράνιου Πατέρα, θὰ φέρουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Του, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὰ τρία αὐτὰ θεῖα πρόσωπα, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πρέπει πᾶσα δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

(*) π. Πλακίδα Deseille, «Μυστικὴ Ἀνοδος», σελ. 147-150, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Φεβρου-ἄριος 2022. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.